

KÖLCSÖNLAKÁS

Lakásszínház

FEKETE TAMÁS

ÚGY HÍRLIK A BOHÓZAT KÖNNYŰ MŰFAJ, PEDIG NEM AZ.

Valószínűleg senkinek nem jutott eszébe 1997-ben, hogy több mint két évtized elteltével hivatkozási pontként tekintünk *A miniszter félrelép*-re. Pedig egyértelmű, hogy a *Kölcsönlakás* filmváltozatának fő apropójául ez, illetve a 662 ezres nézőszám szolgált, melyet azóta sem tudott magyar film még csak megközelíteni sem. Hogy a Filmalap a receptet szeretné újrahasznosítani, arra a *Kölcsönlakás* mellett a *Miniszter félrelép 2* már elfogadott forgatókönyve is utal. Ám hogy a siker kulcsa mennyire nem csupán az alapanyag, illetve a bohózat műfaja volt, arra épp jelen film a legékeesebb bizonyíték. A Játékszínben futó színmű adaptációjában egyszerre három pár próbál félrelépni egy üresnek hitt lakásban. A gyermekáldásra vágyó fiatal házaspár, Anikó (Balla Eszter) és Balázs (Haumann Máté) hétvégére megüresedő lakásának kulcsát történetesen egy másik pár mindkét tagja megkapja – Balázs barátjának és kollégájának, Henriknek (Klem Viktor) a férfi adja oda a kulcsot, míg a feleség testvérének, Lindának (Martino-vics Dorina) a nővére segít a hirte-

len elhatározásból megszülető alkalmi légyottnak helyszínt találni. Anikó másik húga, Szilvi (Kopek Janka) pedig az otthon felújításán dolgozó lakberendezővel, Márióval (Szabó Simon) szeretne eltölteni a helyszínen pár meghitt órát. Csakhogy a tulajdonosok tervezett kirándulásából végül semmi nem lesz, így előbb-utóbb mindenki egymásba botlik, ráadásként pedig egy sikeres mesekönyv-író (Oroszlán Szonja) is betoppan, hogy Balázsék cége számára egy életmentőnek bizonyuló üzleti ajánlatot tegyen.

A bohózatokon köztudomásúlag sem a hiteles környezetábrázolást, sem a karakterek kidolgozottságát, esetleg többrétegűségét nem illik számonkérni. A végletekig eltúlzott figurák szinte egyetlen motivációja libidójuk kiélése, majd a lebukás után pillanatnyi ötletek bedobásával valahogy kievickélni az egyre nagyobb slamasztikából. Ugyanígy felesleges megkérdőjelezni a szituációk és a konfliktusok életszerűségét – mégis, ezek kellően lendületes halmozása, és a párbeszéd szellemessége adja meg a zsáner lényegét. Hiába azonban a minden más műfajhoz képest jóval erősebb szövegközpontúság, ha azt nem sikerül megfelelő módon megszólaltatni. Dobó Kata rendezői jelenléte minden bizonynyal leginkább annak köszönhető, hogy a Játékszínben ő alakítja az egyik főszerepet; ezért is érthetetlen, hogy az ottani színészek közül miért csak Klem Viktort hozta

magával, aki ráadásul másik figurát játszik a filmben. A lecserélt színészgárda minden szimpátia és igyekezet ellenére itt alkatilag nem illik ehhez a valójában komoly kihívásokat jelentő műfajhoz, és nem találják a megfelelő regisztert megszólalásaikhoz. Egyedül Szabó Simon játéka élvezetes, a tőle már megszokott bumfordi figura eleve szerencsésen kilóg a környezetből, ő pedig ezt kiváló érzékkel játsza túl, pont ahogy az itt kívánatos. A legfontosabb aspektus, a színészvezetés mellett sajnos minden más téren is gyengélkedik a film: a feleslegesen hosszú és lassú, humorban meglehetősen visszafogott expozíció kifejezetten rosszul arányul a csak lassan felpörgő bohózati cselekményhez. A színházhoz képest jóval tágabb mozgástér sincs kihasználva: a történet java része továbbra is szinte végig a címbeli lakásban játszódik, és különösen feltűnő a kihagyott ziccer, mikor dramaturgiailag lényeges pillanatban egy új helyszín kerül elő; ám ahogy például a kocsmái jelenet, úgy az irodai együttlét is szellemes szövegváltások és váratlan fordulat nélkül cseng le. Hasonlóan izgalommentes a képi világ is, pedig egy-egy elkapott pillanat, az eseményekre adott reakciók megjelenítése az arcokon, a színészek közti interakció és ezek megjelenítése mindenképp óriási lehetőség a színház zárt terével szemben – ám ez is elmarad, gyaníthatóan a rendezői tanácsstalanság miatt. Ezt a bizonytalanságot jelzi amúgy a zene vég nélküli használata, amivel úgy próbálják meg állandóan kiemelni a humoros pillanatokot, ahogy rosszabb sorozatokban a nevetőgépet kapcsolgatják. Öt éve a *Dumapárbaj* apropóján már láttuk, hogy milyen, amikor egy sikeres színpadi produkció minden eleme elvérzik a vásznon. A *Kölcsönlakás* sajnos minden szempontból ezt idézi fel.

KÖLCSÖNLAKÁS – magyar, 2019. Rendezte: **Dobó Kata**. Írta: **John T. Chapman** és **Ray Cooney** bohózata nyomán **Büss Gábor Olivér**. Kép: **Seregi László**. Zene: **Czomba Imre**. Szereplők: **Balla Eszter** (Anikó), **Haumann Máté** (Balázs), **Martino-vics Dorina** (Linda), **Klem Viktor** (Henrik), **Kopek Janka** (Szilvi), **Szabó Simon** (Márió), **Oroszlán Szonja** (Szakács Petra), **Kiss Ramóna** (Vénusz), **Fehér Tibor** (Tibor). Gyártó: **Kölcsönlakás Kft**. Forgalmazó: **InterCom**. 90 perc.

„Mindenkinek egymásba botlik”
(Szabó Simon és Kopek Janka)

